

ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) udtalte sin Glæde over, at der nu var Udsigt til, at der kunde komme Ro over Maksimalprisspørgsmaalet. Jeg tænker, det ærede Medlem sigtede til den Fællesindstilling, der var paa Trapperne angaaende hele den fremtidige Forsyning med Brødkorn her i Landet. Jeg er ogsaa overordentlig glad over den Enighed, der er opnaaet om denne Indstilling, og det af to Grunde. For det første tror jeg, at den Ordning, vi er blevet enige om at indstille til den højtærede Indenrigsminister, er god. Den byder efter min Mening visse Fordele fremfor den Ordning, som blev truffet i Fjor. Forholdet vedrørende vor Brødkornsforsyning er nu ganske anderledes end i Fjor. Og Indstillingen gaar ud paa to Ting, først og fremmest at søge en Ordning, hvorved Landets Forsyning med Brødkorn sikres, og dernæst at træffe saadanne Bestemmelser, at de, der er villige til at yde deres Bidrag til Landets Forsyning med Brødkorn, kan opnaa den Fordel at blive fritaget for Fodringsforbudet for den Del af deres Høst, som ikke er egnet til Brødkorn, saa at de, naar de har leveret deres Kvantale af Rug og Hvede, kan fodre Resten op i deres egen Bedrift.

Jeg vil her pege paa et enkelt Forhold. For mig staar det saaledes, at naar man har valgt at foretage en Ligning ved Hjælp af Kommunalmyndighederne, vil man ved denne opnaa, at der skabes en Kontrol mellem Kommunalbestyrelserne og den enkelte Landbruger, en Kontrol, som kun kan være til Gavn for alle dem, der ønsker at undgaa den Fodringsforbudsbestemmelse, vi har med Hensyn til Brødkorn. For de mindre Jordbrugere betyder det i al Almindelighed, at det Krav, der stilles til dem om Levering af Brødkorn, har de fleste sikkert opfyldt, naar der fra Kommunalbestyrelsens Side tilstilles dem Meddelelse om, hvor stor Del af deres Høst de skal levere, fordi deres eget Forbrug af Saasæd og Brødkorn er saa stort, at det for de flestes Vedkommende sikkert overgaa den Procentdel, de er pligtige at levere. For andres Vedkommende er Forholdet det, at naar de forlanger at faa frigivet en Smule af deres Brødkorn til Fodring ud over de 3 Procent, der nu er hjemlet Ret til at undtage, skal de give Meddelelse derom til Kommunalbestyrelsen, og denne kan give Tilladelse til Opfodring til den Landbruger, der dokumenterer, at han enten til Saasæd eller Brødkorn til egen Brødforsyning har benyttet eller til Brødkorn til andre solgt en saa

stor Procentdel, som er lignet paa ham, eller forpligter sig til at levere i gode og sunde Varer den Procentdel, der er paa-lignet ham. I disse Tilfælde kan han faa Lov til at fodre Resten op i egen Bedrift. Jeg kan ikke se rettere, end at denne Ordning medfører, at det er ret farligt for dem, der vil omgaa Fodringsforbudet, fordi de kun faar Lov til at bruge deres Sæd til Opfodring, naar Tilladelse gives fra Kommunalbestyrelsen. Med andre Ord, de, der ikke har henvendt sig til Kommunalbestyrelserne, kan ikke dokumentere, at de har holdt sig denne Indstillings For-dring efterrettelig.

Desuden vil jeg nævne, at det i Slutningen af Indstillingen foreslaas, at der tilstræbes en Maksimalpris paa Mel og Brød, der svarer til Maksimalprisen paa Rug og Hvede. Jeg tror, at det er muligt at opnaa dette, naar der bygges videre paa de Erfaringer, der paa dette Omraade er indhentede i det Aar, der er gaaet. Jeg mener, det er urimeligt, urigtigt og uheldigt at fastsætte Maksimalprisen paa Mel og Brød fast og ens for hele Landet. I det Aar, der er gaaet, har det været overdraget Amtskommunen at bestemme, om det var nødvendigt at sætte Maksimalpris paa Mel og Brød og føre Kontrol med, om der paa Egnen betaltes Priser paa disse Varer, der svarede til den gældende Maksimalpris. Der er ikke til Dato til Kommissionen indkommet nogen Klage over, at Priserne paa dens Slags Varer har været for høje. Men Produktionsomkostningerne har for Brødets Vedkommende været forskellige i de forskellige Egne, saa at en ensartet Maksimalpris paa denne Vare kunde i visse Egne ikke undgaa at betyde en Prisstigning i Stedet for det modsatte, der tilsigtes.

Den anden Grund til, at jeg var glad over Enigheden i denne Indstilling, er den, at man kan forudsætte, at den Ordning, der nu er gjort Indstilling om, vil møde Velvillie rundt omkring i Landet. Naar der træffes Foranstaltninger af denne Art, er det af overordentlig stor Betydning, at de møder Velvillie og Forstaaelse i Befolkningen. Og naar alle i de Institutioner, der har haft med Sagen at gøre, var enige om at indstille denne Ordning, undgaas den stærke og efter min Mening noget uberettigede Kritik, som den Ordning, vi havde i Fjor, mødte ude i Landet. Det har glædet mig, at selv de bitreste Modstandere af Maksimalprissystemet er gaaet med til at anerkende i Indstillingen, at der ingen Vej var udenom, og at den